

נאשם „רומק“ גרינברג (מרכז) מתוכה במסדרון בית המשפט

„אני חף מפשע“

מישים אל אבן כבדה, שהיתה מוטלת בצד הכביש. האבן פרחה באוויר, פגעה בחלון הראווה של חנותו של משה עזרי, שניצב לה לשטן, ניפצה איתו לרסיסים.

השוטרים, שהגיעו למקום, לא ראו לפניה את האוהב המאוכזב. הם ראו רק אדם שחיבל ברכושהזולת ללא כל סיבה, גררו את נתן נאמנים למעצר, נתקלו בתגובתו הנועמת: „אילו היתה הגניבה קורה ב־הייתי בתחת המשטרה, הייתי מנפץ גם את הלונותיה.“

גם החוק היבש לא התחשב ברגשותיו הסוערים של נתן. להופעתו הקצרה לפני כס־המשפט היתה תוצאה רגילה בתכלית: במשך שלושים הימים הבאים לא זו בלבד שהוא לא יוכל לרכב על אופניים, אלא לא יוכל גם לטייל ברגל.

תיאטרון

המטאטא

המחזאי גוסס

מתלה (פארסה) היא אחת הצורות ה־דרמטיות הקשות ביותר לכתיבה, ביום ומשחק. היא גם דורשת מצב רוח מיוחד מצד הצופה. עליו להיות נכון להשאיר חלק ניכר מן ההיגיון שלו בבית, לצחוק למראה דמויות שהן, לרוב, לא יותר מאשר קאריקטורות הנתונות במצבים מעוררי צחוק. כי מרבית הקהל נוטה לרוב לקבל על עצמו את התנאי. המהתלה המוצלחת היא פתיחה הקופה החזק ביותר של תיאטרונים רבים בעולם כולו.

חוד 920 היא אחת המהתלות האמריקניות המפורסמות ביותר, הוצגה 500 פעם בברודוויי, הוסטה — בשינויים מרחיקי לכת — על ידי שלישית הלצנים האחים מארקס. זהו מעשה במפיק מחזות, גורדון מילר (יעקב סימן) המנסה להעלות מחזה חדש על אחת מממות ברודוויי, מבלי ש־היתה בכיסו אף פרוטה אחת. בלהטוטים שונים, במעשי תרמית אפילו, הוא מגיע לכדי הצגה, זוכה, כמו בכל מהתלה טובה, ב־הצלחה.

המטרה: צחוק. הרבה מן המצבים המבדחים, המוצלחים היטב בחוד 920, לקו־חיים מן הספרות הקלאסית. גובה (נתן פרג) בא לגבות כסף וחברי בעל החוב מכ־ריוזים עליו שהוא יצא מדעתו, נלקח ל־בית המשוגעים; זוהי הלצה בדוקה, ה־גובה הישר ממעשה בעורך דין פאתלן, קומדיה צרפתית מימי הבינים. יש לעכב פקידיו הוצאה לפועל — שם מתברר ה־מחזה (יוסף לוי) את עצמו גוסס; חכמה זו גובה מחזות שקספיר ומוליר, שהם עצמם גובה מאחרים.

חוד 920 אינו מחזה בעל רמה ספרותית, ואף אינו מתימר להיות כזה. דמויותיו הסרות אותה תלת־מדות המאפיינת דרא־מה גדולה. אולם כהצגת תיאטרון שמטרתה העיקרית הפקת צחוק אדירים מן הצופה, אין ספק שבחירתו של המטאטא מוצלחת היא.

* מאת ג'ון מארי ואן בורק; ביום: מ. אלמז; הצייר: א. גבעול.

הפרשה מראה של פשע חמור, לא של בועת־סבון.

תל־אכ"ב

אני ואשים!

גוטהולד אמרים לסינג, לורד בורג גור־דון בירון, תל־אכ"ב קורולנקו, דוב הוז ואמיל זולא אף לא שיערו שהם יפגשו בעולם הזה. אולם הם נפגשו — בתל־אכ"ב. הם לא היו עוד סופרים, משוררים, מחברי מחזות ועיתונים. הם נפגשו כשלטי־חור־בות, שיצרו גוש־בניינים בלב תל־אכ"ב, במרחק מטרים ספורים מרחוב בן־יהודה הסואן.

עיריית תל־אכ"ב בזה לחמשת האשים הגדולים: בשבע עשרה השנים האחרונות צצו בניינים נאים בסביבה; אולם חמשת הרחובות הסיפור לסבוע בחול עמוק.

חמשת האשים נטו להתלוצץ בנהגים תמימים, אשר ביקשו להם פינה שקטה, ל־החנות בה את מכונותיהם. הנהגים לא ידעו כי רק כלי־רכב, המצוייד בהנעה ק־מית ואחורית, מסוגל להחלץ מתוך המל־כודת החולית, ללא עזרה מבחוץ.

צינורות רשמיים. יושבי גושה־בניינים פיתחו בעצמם הומור של תלוינים: בראותם מכונת נכנסת, היו הם מחליפים חיוכים רבי משמעות. טובי־הלב שהם ניסו להזהיר את הנהגים. משהו הציע, ש־התושבים יציבו שלטים „אין כניסה“ ויזכו עד שהעירייה תתבע אותם לדין. משהו אחר הציע לארגן חברה לחילוץ מכונות: בע"מ, להשתמש בהכנסותיה לסלילת המ־שת הכבישים. בין ההצעות היו גם אירגון ימי־סרט ועריכת נשפי־צדקה לטובת זמ־שת האשים.

אולם רק הצעה אחת נתקבלה: לערוך רשימה של בעלי הבתים שיתרמו לקרן סלילת הכבישים, בהתאם לאורך חזית־בתיהם. 85 אחוזי מבעלי הבתים קיבלו את ההצעה בפה מלא, 15 האחוזים הנותרים שוכנעו. דומה היה כי הסכום הדרוש — 7500 ל"י — ייאסף במלואו.

עיריית תל־אכ"ב לא התנגדה לתוכנית. אולם היא ביקשה מבעלי הבתים לשלם 1500 לירות נוספות, תמורת רשת־צינורות ה־מים החדשה, אשר תועבר במקום בקרוב. מחה חיים פידור, האדריכל רב־המוני, הנמנה על קבוצת התושבים הפעילה: „כבר שילמנו תמורת צינורות־המים, כ־אשר קנינו את הדירות. זה היה כלול ב־חוזה!“ סגן־ראש־העיר, משה איכילוב, הבטיח לשוב ולעייין בדבר.

לדי־הסביבה נעצבו בהיודע להם כי ה־רחובות ירוצפו: מגרש הכדורגל הרך ו־הגוח שלהם יושחת כליל. הם ביקשו מ־הוריהם לחוס לפחות על לורד בירון. ה־

ושואלת: מה אירע? מדוע כולכם קומוניס־טים?

משטרה

בועת־סבון

ילד נשף בועת־סבון דרך מקטרתו ה־ישנה של אביו. הבועה הלכה וגדלה; אבל הילד רצה שהיא תגדל עוד יותר. הבועה התפוצצה.

בשבוע שעבר התפוצצה בועת סבון גדו־לה, כאשר הובאי ראובן („רומק“) גרינברג (העולם הזה 877), יצחק גוטמן, עזרא יגנס, יהודה טוב ויוסף שאול לפני שופט־השלום הירושלמי אברהם עדן.

המשטרה טרחה על ניפוץ הבועה לא פחות מתשעה חודשים, צבעה אותה בכל צבעי הקשת; וסיון לשוד, קשירת קשר, נסיון להוציא כסף בטענות שווא, גרימת נזק לרכוש, כניסה לבית־זר כדי לאיים, תקיפה, מאסר שווא ועוד.

דלתות אולם בית־המשפט נשמרו על ידי שוטרים. העתונאים לא הורשו להיכנס ו־לשוחח עם הנאשמים. אמר אחד מהם ב־פגותו אל הקצין איילון, שהתהלך במסדרון: „שוחחתי עם הרוצח ישראל חרבון באולם בית המשפט. מדוע לא תניח לנו לשוחח עם הנאשמים? הרי אין הם רוצחים. השיב איילון: „הרוצחים אינם נותנים ראיונות ל־עתונאים.“

אולם רומק הצליח להיפגש עם העתו־נאים. הוא קשר יחסים טובים עם שומריו, הורשה לצאת למסדרון, הצהיר: „אינני אשם. המשטרה נוקמת בי עתה על כל אשר אמ־תי עליה; על מלחמתי למען יושבי־אבוי גוש ועל מאבקי לעזק. מאז ומתמיד סייעתי לכל הזקוקים לעזרה, ומעולם לא יראתי לומר את האמת. אני חף מפשע.“

בית־הדין יחליט. האיש שמוצץ את בועת־הסבון היה עד התביעה, שמואל קפלן, אשר טען כי הוא היה נזכק בקפה ה־ירושלמי אופיר, „כאשר נערכה התוכנית לשדוד את חנות־העתיקות מאריין.“

קפלן הוסיף וסיפר את כל אשר שמע על ההתרחשויות בחנות העתיקות: „נאי־שמים באו לשם, כדי להכריח את סוחר־העתיקות, מקס קליין, להחזיר 6000 ל"י לחלפן, שמעון דויטש, אשר קנה ממנו, לדבריהם, המחאורן־נוסעים מזוייפות. ל־דברי העד, חיסל רומק את המריבה בדרכי־שלום, לאחר שהסכים קליין לשלם אלפיים לירות.“

לאחר זמן יחליט בית־הדין אם ארבעת הנאשמים־אשמים, או הפים מכל פשע. אולם בינתיים יש לעוקבים אחרי המשפט הרישם כי המשטרה מנסה לשוות לכל

* בינתיים זוכה יצחק גוטמן מכל אשמה.

תעשיין כרם שאדופי

„מדוע כולכם קומוניסטים?“

דרכי־אדם

אשוב אל העתיד

דוד ארלינגר היה שרוי בדאגה לעתידו: לא היתה לו עבודה. מדי יום ביומו היה בא ללשכת־העבודה, עומד בתור לפני ה־אשנב הקטן־סוורג, יחד עם אנשים אחרים, מחוסרי עבודה ועתיד. היו שם דחיפות, קללות וצחחות — אבל עבודה לא נמצאה.

תיאבון גדול עשוי להוליד רעיונות גור־לים. בוקר אחד הפיץ ארלינגר בלשכת־העבודה. הוא היה מגולע למשעי ולבוש כהלכה. איש לא הכיר אותו. הוא אף לא קרב אל התור, אלא ניצב מן הצד ונעץ באנשים המיוזעים והמצעקים מבט של אדם בעל עתיד ומשרה בטוחים.

צעיר סר מן האשנב: שוב אין עבודה. ארלינגר עצר אותו, מדד אותו במכס־מכף־רגל ועד ראשו, שאל: „מה מקצועך?“ ישראל אברהם היה פקיד.

ארלינגר הציג את עצמו כפקיד של משרד־הבטחון, אמר שהוא זקוק לשני פקידים. מובן מאליו שהוא היה יכול להשיג אותם באמצעות לשכת־העבודה, אבל הוא ביכר שלא לעשות זאת: הוא האמין בעבודה בלתי־מאורגנת.

הממונה, עשר לירות. ישראל היה מאושר: סוף סוף נמצאה עבודה. „האמר אדוני שהוא זקוק לשני פקידים? יש לי חבר, אשר שביטה. הוא עומד כאן, ב־תור.“

ארלינגר רשם את שמות־השניים, אמר להם כי הוא מוכרח לשלם עשר לירות ל־ממונה עליו, כדי להשיג עובדים מחוץ ללשכת־העבודה. כספם של שני החברים לא הספיק: הם נתנו לו את כל אשר להם — 17 לירות. ארלינגר לקח את הכסף, אמר להם לחכות להזמנה לעבודה.

בשבוע שעבר פתרה המשטרה — לפחות זמנית — את בעיית עבודתו ועתידו של ארלינגר: הוא הובא לפני שופט־השלום התל־אכ"בי, ישראל אוסטרר, הועבר מיד לטיפול בית־המשפט המחוזי. שוב יהיה עליו לעמוד בתור — הפעם מאחורי אש־גב קטן ומסורג.

דרכי חיים

אהבה נכזבת

יש גברים האוהבים נשים יפות. אחרים אוהבים את מולדתם. אולם נתן נאמנים אהב אך ורק את אומניו, היה נאמן להם אולי אף יותר משהיה רומיאו נאמן ל־הילה.

בשבוע שעבר יצא נתן ממקום מושבו, בשכונת־התקווה, חלף על אופניו המבריקים קים ברחוב אלנבי התל־אכ"בי, העמוס תנו־עה, נעצר ליד אחת החניות, נכנס לערוך קניות, והשאיר את האופניים בחוץ.

לכשיצא, סומרו רגליו אל המרצפת: ה־יצור המתכתי היקר לו יותר מכל בגד בו באופן מחפיר, נעלם לאי־שם בעזרתו של גנב זריז.

נקמה! בלבו של נתן חלפה מחשבה אחת ויחידה: נקמה! ידו נשלחה מבלי־